

Tato práce se pokouší zmapovat hlavní přínosy Charlese Sanderse Peirce v logice. Hlavní pozornost zde bude věnována Peircově teorii existenčních grafů, které jsou, mezi ostatními významnými Peircovými objevy, často opomínány. V centrální pasáži o existenčních grafech se pokusíme dostatečně jasně vysvětlit principy fungování těchto grafů a dále ukážeme některé jejich významné vlastnosti.

Protože se tato práce věnuje téměř výhradně jen objevům Charlese Sanderse Peirce považují za vhodné, hned na úvod uvést několik základních informací o jeho životě.

Charles Sanders Peirce (1839-1914), syn Benjamin Peirce (profesora matematiky na Harvardské univerzitě), je světově uznáván jako logik a filosof, ovšem věnoval se i ekonomii, právu a sociálním vědám¹. Peirce je ve filosofii znám jako čelní představitel pragmatismu a je mnohými považován za vůbec největšího amerického logika. Množství jeho publikací se pohybuje kolem 12 000 tištěných stran a jeho zatím známé a nevydané manuskripty se počítají na 80 000 ručně popsaných stran.

Ač byl Peirce za svého života nedoceňován, jeho práce ovlivnila mnoho generací myslitelů po něm, jmenujme například Schrödera a Peana. Peirce sám stavěl na myšlenkovém odkazu Immanuela Kanta, dále na pracích logiků a matematiků jako byli například Leonhard Euler nebo William z Ockhamu.

Charles Sanders Peirce graduoval na Harvardské univerzitě, v oboru chemie. Následně pracoval jako geodetický inženýr a v roce 1879 začal učit při zaměstnání logiku na katedře matematiky na John Hopkinsově univerzitě. Odtud byl po pěti letech propuštěn.² Peirce se dále věnuje studiu logiky, ale publikuje i v dalších oborech až 19.4. roku 1914 umírá na rakovinu.